

Sygnatura akt VIII Ga 122/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska (spr.)

SR del. Dariusz Plewczyński

Protokolant: sekr. sądowy Anna Galara

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2015 roku, sygnatura akt X GC 74/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II i III w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.066,40 zł (dwóch tysięcy sześćdziesięciu sześciu złotych czterdziestu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 roku oraz kwotę 1.722,40 zł (jednego tysiąca siedmiuset dwudziestu dwóch złotych czterdziestu groszy) tytułem kosztów procesu;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IV w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółki akcyjnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 56,94 zł (pięćdziesięciu sześciu złotych dziewięćdziesięciu czterech groszy) tytułem kosztów sądowych;

III. oddala apelację w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 704 zł (siedmiuset czterech złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. (...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 122/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej w Ł. kwoty 2.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 maja 2014 roku. Uzasadniając żądanie pozwu wskazała, że w dniu 26 marca 2014 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd będący własnością

poszkodowanego R. M.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanej. Legitymację czynną powódka wywodziła z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 11 kwietnia 2014 roku. Podkreśliła, że należność dochodzona w niniejszym postępowaniu stanowi zwrot wydatków poniesionych na wynajem pojazdu zastępczego w okresie, w którym poszkodowany nie mógł korzystać ze swego pojazdu z uwagi na jego uszkodzenie i konieczność naprawy. Powódka zaznaczyła, że niniejszym pozwem nie dochodzi całej należności, a jedynie jej części tj. kwoty 2.000,00 zł zastrzegając sobie możliwość dochodzenia pozostałej części należności w odrębnym powództwie.

W dniu 24 listopada 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając roszczenie powódki w całości.

Pismem z dnia 18 grudnia 2014 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zaskarżając przedmiotowy nakaz w całości wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana wskazała, że w toku postępowania likwidacyjnego szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, zaś Z. K. legitymujący się umową cesji wierzytelności zawartą z R. M. wyraził zgodę na rozliczenie tej szkody jako całkowitej. Pozwana zakwestionowała legitymację czynną powódki do występowania w charakterze strony powodowej w niniejszym postępowaniu wskazując, że poszkodowany dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanej wierzytelności z tytułu rekompensaty szkody majątkowej z dnia 26 marca 2014 roku. Niezależnie od powyższego pozwana podniosła, że jeżeli poszkodowany zdecydował się na przeprowadzenie naprawy należącego do niego pojazdu pomimo, iż rzeczywisty koszt naprawy, był zdecydowanie wyższy od wartości pojazdu w stanie uszkodzonym, to pozwana nie może ponosić z tego tytułu większej odpowiedzialności. W ocenie pozwanej korzystanie z pojazdu zastępczego po dacie uzyskania przez poszkodowanego informacji, o tym, iż powstała w jego majątku szkoda jest szkodą całkowitą, należy uznać za obiektywnie nieuzasadnione. Abstrahując od powyższego pozwana podniosła, że ani powódka, ani poszkodowany nie wykazali, iż roszczenie związane z kosztem wynajęcia pojazdu zastępczego jest uzasadnione. Pozwana stwierdziła, że twierdzenie poszkodowanego o konieczności korzystania z pojazdu zastępczego, nie przesądza o konieczności wynajęcia pojazdu zastępczego. Podniosła, że powód nie wykazał, że uszkodzony pojazd był jedynym pojazdem poszkodowanego, ewentualnie, że poszkodowany nie miał możliwości bezpłatnego użyczenia pojazdu od znajomych lub rodziny. Niezależnie od powyższego, powódka zakwestionowała ustalony przez powódkę czas najmu pojazdu zastępczego na 15 dni, jak i dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego ustaloną na poziomie 240,00 zł netto.

Pismem z dnia 16 listopada 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 2.428,00 zł wskazując, że łącznie żąda do zapłaty kwoty 4.428,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 roku.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 roku (sygn. akt X GC 74/15) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2361,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 roku (pkt. I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 639,67 zł tytułem kosztów procesu, nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa -Sądu Rejonowego w Szczecinie kwotę 56,94 zł tytułem kosztów sądowych (pkt. IV) oraz nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Szczecinie kwotę 65,06 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt.V).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach.

W dniu 26 marca 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki R. (...), C. nr rej (...) należący do poszkodowanego R. M.. Sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia zawartą z pozwaną. Szkoda została zgłoszona pozwanej. W odpowiedzi na pytanie poszkodowanego o możliwość otrzymania pojazdu zastępczego, przedstawicielka pozwanej poinformowała, że poszkodowany musi przedstawić zaświadczenie z pracy w przedmiocie zasadności najmu, a jak będzie jeździł do lekarza lub laboratorium, to musi przedłożyć zaświadczenie, że tam był. Poszkodowany nie przystał na warunki pozwanej. Uszkodzony pojazd był jedynym pojazdem poszkodowanego.

W dniu 27 marca 2014 roku poszkodowany Z. M. zawarł ze Z. K. właścicielem warsztatu samochodowego umowę cesji wierzytelności w zakresie prawa do odszkodowania przysługującego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 26 marca 2014 roku w pojeździe marki R. (...) nr rej (...).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana ustaliła, że naprawa uszkodzonego pojazdu jest ekonomicznie nieopłacalna.

Pismem z dnia 1 kwietnia 2014 roku pozwana poinformowała poszkodowanego, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieopłacalna, albowiem jej koszty przekraczają wartość pojazdu sprzed wypadku, zatem odszkodowanie będzie stanowiło różnicę wartości pojazdu przed i po szkodzie tzn. 8.000 zł.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2014 r. pozwana poinformowała poszkodowanego, że ustaliła wartość odszkodowania na kwotę 8.000,00 zł. Wyjaśniła, że stanowi ona różnicę pomiędzy wartością pojazdu do dnia szkody 13.700,00 zł pomniejszoną o wartość pozostałości 5.700,00 zł.

Odszkodowanie zostało wypłacone dnia 4 kwietnia 2014 r.

Poszkodowany podjął decyzję o naprawie uszkodzonego pojazdu. Pojazd poszkodowanego został oddany do naprawy w dniu 27 marca 2014 roku, natomiast zakończenie naprawy i odbiór pojazdu nastąpił w dniu 11 kwietnia 2014 roku.

W dniu 27 marca 2014 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego marki F. (...). Dobową stawkę najmu ustalono na kwotę 240 zł netto. Jednocześnie w dniu 11 kwietnia 2014 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności przysługującej mu z tytułu zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. Poszkodowany mieszkający w G. korzystał z pojazdu w celu wizyt z żoną u lekarza oraz dojazdów do 90 letniego ojca, który mieszka w D.. Najem trwał od dnia 27 marca 2014 roku.

Po zakończeniu najmu pojazdu powódka w dniu 14 kwietnia 2014 roku wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę . 428,00 zł brutto za 15 dniowy okres najmu pojazdu, płatną do dnia 21 kwietnia 2014 roku.

Powódka wniosła o zapłatę przez pozwaną należności ujętej w fakturze VAT w wysokości 4.428,00 zł. Powódka załączyła fakturę VAT na kwotę 4.428,00 zł, umowę najmu pojazdu, potwierdzenie zwrotu pojazdu, oświadczenie o zasadności najmu oraz podatku VAT, umowę przelewu wierzytelności oraz arkusz naprawy pojazdu najemcy.

Pismem z dnia 17 czerwca 2014 roku pozwana poinformowała powódkę, że w celu umożliwienia rozpatrzenia zasadności roszczenia z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, niezbędne jest udokumentowanie konieczności najmu pojazdu.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2014 roku pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania wobec braku uzupełnienia wniesionego roszczenia.

Pozwana ustaliła, że poszkodowany mógł wynająć pojazd zastępczy za kwotę w granicach 120-140 zł.

Średnia dobową stawkę wynajmu pojazdu zastępczego klasy pojazdu R. (...), z uwzględnieniem rozliczenia bezgotówkowego, pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów i kierowców, z wykupieniem udziału własnego w szkodach, wynosiła 268,33 zł netto, w I kwartale 2014 roku.

Opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu są jednorazowe i zróżnicowane w zależności od firmy wynajmującej pojazd.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione. Sąd wskazał, że podstawę prawną niniejszego powództwa, stanowią przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 w/w ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Stosownie natomiast do treści art 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Sąd wskazał, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych o których mowa w art 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Dalej Sąd uzasadnił, że w rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała, że sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Za niesporny Sąd uznał także zakres uszkodzeń pojazdu powoda oraz kwotę wypłaconego odszkodowania z tytułu naprawy szkody w pojeździe. Sąd ustalił, że pozwana zakwestionowała legitymację czynną powódki do występowania w niniejszej sprawie. Za sporną uznał również Sąd kwestię zasadności żądania odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, którego wypłaty pozwana odmówiła z uwagi na nie przedstawienie dokumentacji uzasadniającej konieczność wynajmu pojazdu zastępczego. Nadto Sąd wskazał, że w toku postępowania pozwana zakwestionowała zasadność 15 dniowego najmu oraz wysokość przyjętej przez stronę powodową stawki, wskazując, że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu podobnej klasy już za kwotę 120-140 zł netto.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej powódki do występowania w niniejszej sprawie Sąd uznał, że powódka uzyskała uprawnienie do dochodzenia pozostałej do wypłaty części odszkodowania na podstawie skutecznie zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności z dnia 11 kwietnia 2014 roku. Sąd pierwszej instancji wskazał, że cesja wierzytelności pomiędzy poszkodowanym a Z. K. z dnia 27 marca 2014 roku dotyczyła wyłącznie roszczenia za szkodę dotyczącą uszkodzenia pojazdu. Natomiast cesja wierzytelności z dnia 11 kwietnia 2014 roku pomiędzy poszkodowaną a powódką dotyczyła roszczenia za najem pojazdu. Wobec powyższego Sąd uznał, że zarzut braku legitymacji czynnej powódki nie zasługiwał na uwzględnienie.

Poza tym Sąd podkreślił, że w niniejszej sprawie niespornym było, że poszkodowany na skutek uszkodzenia pojazdu, pozbawiony został środka lokomocji używanego do zaspokajania własnych potrzeb życiowych i wobec braku możliwości korzystania z komunikacji publicznej, zmuszony został do wynajęcia z pojazdu zastępczego. Sąd uznał, że okoliczność ta pozostaje w związku przyczynowym z samym zdarzeniem, albowiem w sytuacji gdyby kolizja nie wystąpiła poszkodowany mógłby korzystać z pojazdu w sposób niezakłócony.

W świetle powyższego Sąd stanął na stanowisku, że poszkodowany miał prawo dysponować sprawnym pojazdem w czasie postępowania likwidacyjnego niezależnie od tego do jakich celów służył mu uszkodzony pojazd. W związku z powyższym Sąd uznał, że poszkodowany ma prawo do zwrotu tych kosztów według granic zakreślonych art. 362 § 1 k.p.c..

Odnosząc się do okresu najmu pojazdu zastępczego, który trwał w ocenie Sądu od dnia oddania pojazdu do naprawy tj. 27 marca 2014 roku do zakończenia naprawy i odbioru pojazdu w dniu 11 kwietnia 2014 roku Sąd wskazał, że biorąc pod uwagę datę wydania decyzji o wypłacie odszkodowania oraz wypłatę odszkodowania, które to zdarzenia miały miejsce w dniu 4 kwietnia 2014 roku uznać należało, że czas najmu pojazdu zastępczego winien ulec zakończeniu w dniu wypłaty odszkodowania. Nadto Sądu podał, że zgodnie z decyzją pozwanej szkoda miała być zlikwidowana jako szkoda całkowita. Poszkodowany natomiast podjął decyzję o naprawie pojazdu. W ocenie Sądu nie może to jednak obciążać pozwanej, która wypłacając odszkodowanie spełniła swoje zobowiązanie wobec poszkodowanego. Niezasadnym jest natomiast w ocenie Sądu czynienie założeń, iż nawet gdyby poszkodowany nie naprawiał pojazdu to należałoby uwzględnić okres 7 dni na zagospodarowanie pozostałości i nabycie nowego pojazdu albowiem pozwana odpowiada za szkodę rzeczywiście poniesioną w ramach adekwatnego związku przyczynowego, a nie hipotetyczne założenia dotyczące okresu likwidacji szkody przez poszkodowanego. Sąd Rejonowy wskazał, że po myśli art. 361 k.c. odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący

od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadająca szkodzi ustalonej w sposób przewidziany prawem.

Uznając zatem słuszność dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia w zakresie wysokości należnego odszkodowania z zasady, Sąd - dostrzegając jednocześnie konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalnych - dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej M. M. na okoliczność ustalenia stawki najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego standardowi uszkodzonemu pojazdowi poszkodowanego, obowiązującej w okresie marzec-kwiecień 2014 roku, na rynku lokalnym miejsca zamieszkania poszkodowanego.

Sąd podał, że w sporządzonej opinii biegły ustalił, iż średnia stawka dobową wynajęcia pojazdu, klasy R. (...), z uwzględnieniem rozliczenia bezgotówkowego, pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów i kierowców, z wykupieniem udziału własnego w szkodach, wynosiła 268,33 zł netto, w I kwartale 2014 roku.

Sąd uznał, iż sporządzona opinia biegłego sądowego nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków. Zdaniem Sądu biegły wykonując opinię dokonał stosownego rozpytania w łącznie 9 firmach zajmujących się wynajmem pojazdów, co w ocenie Sądu w sposób rzetelny pozwoliło wyliczyć średnią dzienną dobową stawkę najmu pojazdu dla marki R. (...). Biorąc pod uwagę powyższe, oraz przede wszystkim brak jakichkolwiek zarzutów stron co do treści wniosków sformułowanych przez biegłego Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą, a tym samym mogącą stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

Uwzględniając zatem, że średnia dobową stawka najmu pojazdu zastępczego ustalona przez biegłego jest jedynie nieznacznie niższa niż stawka zastosowana przez powoda, brak było, w ocenie Sądu pierwszej instancji, podstaw do uznania jej za wygórowaną, tym bardziej, że zgodnie z przyjętym już w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem poszkodowany dla minimalizacji szkody nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej opcji pod rygorem utraty prawa do zwrotu całości kosztów, choć niewątpliwie powinien odstąpić od przyjęcia oferty rażąco wygórowanej (podobnie wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy wyrażony z dnia 18.11.2012 r. (sygn. akt VIII Ga 259/11) w świetle którego poszkodowany nie ma obowiązku podejmować nadzwyczajnych działań mających na celu zminimalizowanie szkody).

Reasumując Sąd doszedł do wniosku, że przyjętej przez powoda stawki nie sposób uznać za rażąco wygórowaną. Niezależnie od powyższego Sąd przyjął, że poszkodowanemu przysługiwało zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego jedynie do dnia wypłaty odszkodowania tj. 4 kwietnia 2014r., wobec czego uwzględnił powództwo co do kwoty 2 361,60 zł oddalając je w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. przy uwzględnieniu art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Sąd wskazał, że dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka R. M. i P. K.. Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego, która nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków.

Konsekwencją rozstrzygnięcia Sądu było obciążenie stron sporu obowiązkiem zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Koszty strony powodowej wyniosły 1 739,40 zł (600 zł — koszty zastępstwa; 17 zł — opłata od pełnomocnictwa, 100 zł - opłata od pozwu, (...),40 — wynagrodzenie biegłego uiszczony w zaliczki), natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 617zł (600 zł — koszty zastępstwa; 17 zł — opłata od pełnomocnictwa). Jako, że powódka wygrała proces w 53 % (przyjmując wartość zasądzonej kwoty 2361,60 zł do wartości dochodzonego roszczenia 4428,00 zł), a pozwana w 47 % to po zróżnicowaniu poniesionych kosztów zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 639,67 zł, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. 100 k.p.c., § 6 pkt 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od powódki kwotę 56,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych tj. tytułem pozostałej do uiszczenia opłaty sądowej od pozwu w części dotyczącej rozszerzonego powództwa.

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 65,06 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka. W apelacji zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w części co do punktu II wyroku w całości tj. w zakresie w jakim oddalono roszczenia powódki co do kwoty 2.067,00 zł (słownie: dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych 00/100 groszy) oraz co do punktu III i IV.

Zaskarżanemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie przepisów:

1. art. 231 kpc oraz 233 § 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów polegającej na nieuzasadnionym przyjęciu, że:

a) pozwana uznała szkodę z dnia 26 marca 2014 roku za szkodę całkowitą tj. sytuację gdy całkowity koszt naprawy pojazdu przekracza wartość pojazdu na dzień szkody, podczas gdy pozwana zmieniła swoje stanowisko, zgodziła się na naprawę pojazdu w warsztacie i wypłaciła odszkodowanie według rzeczywistych kosztów naprawy, w związku z czym obecnie uznanie przez pozwaną, że doszło do szkody całkowitej stanowiłoby o sprzeczności pomiędzy stanowiskami samej pozwanej,

b) nawet jeśli pozwana by nie wyraziła zgody na naprawę pojazdu to że poszkodowany obciążył pozwaną, tym iż postanowił dokonać naprawy swojego pojazdu, ponieważ nie był on związany opinią ubezpieczyciela, tym bardziej gdyż restauracją pojazdu wykazano, że naprawa nie była nieopłacalna w związku z czym ewidentnie nie doszło do zwiększenia wysokości przedmiotowej szkody, co potwierdza, że niesłusznie przyjęto, iż doszło do szkody całkowitej,

c) pozwana wypłaciła pełne odszkodowanie w dniu 04.04.2014 roku, podczas gdy nie wykazano daty rzeczywistego przekazania środków pieniężnych tytułem odszkodowania, w szczególności, iż pozwana w piśmie sporządzonym w dniu 04.04.2014 r. deklaruje, że odszkodowanie „zostanie” wypłacone, ponadto pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu dotyczącego faktycznego doręczenia pisma sporządzonego w dniu 04.04.2014 r.,

d) nawet jeśli doszłoby do szkody całkowitej to poszkodowanemu nie przysługiwałoby co najmniej 7 dni na kupno nowego pojazdu, podczas gdy jest to racjonalny okres na zagospodarowanie środków pieniężnych, zakup i rejestrację nowego pojazdu o zbliżonych parametrach do auta, które uległoby szkodzie całkowitej;

2. art. 361 § 1 i § 2 kc poprzez naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że uszczerbek trwał od momentu zdarzenia wywołującego szkodę do czasu gdy pozwana wypłaci odszkodowanie, podczas gdy w niniejszej sprawie uszczerbek majątkowy trwał od momentu zdarzenia wywołującego szkodę do dnia zakończenia naprawy i odbioru pojazdu z warsztatu;

3. art. 6 kc poprzez brak udowodnienia faktu, że rzeczywiście w niniejszej sprawie zaistniała szkoda całkowita, podczas gdy Pozwana nie podparła tej tezy żadnymi dowodami.

W związku z powyższym apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części co do punktu II wyroku poprzez: zasądzenie - ponad kwotę zasądzoną w pkt. I wyroku dodatkowej kwoty 2.067,00 zł z odsetkami ustawowymi zgodnie z żądaniem pozwu.

Nadto powódka wniosła o zmianę punktu III oraz punktu IV wyroku stosownie do wyniku procesu oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, że nie zgadza się z wyrokiem Sądu pierwszej instancji i zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik postępowania oraz naruszenie przepisów prawa materialnego.

W ocenie apelującej Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie oraz dokonał dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego co skutkowało zasądzeniem niepełnej kwoty na rzecz powódki w niniejszej sprawie.

Strona powodowa podkreśliła, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, które świadczyłyby o fakcie, iż rzeczywiście doszło do szkody całkowitej, podczas gdy dokumentacja z postępowania likwidacyjnego przedstawiona w powództwie wyraźnie zaznacza, że nie doszło do szkody całkowitej.

Dowolność w ocenie materiału dowodowego skutkowała nieprawidłową oceną tego czy faktycznie doszło do szkody całkowitej, podczas gdy pozwana zmieniła swoje stanowisko, zgodziła się na naprawę pojazdu w warsztacie i wypłaciła odszkodowanie według rzeczywistych kosztów naprawy.

Dodatkowo strona powodowa podkreśliła, że poszkodowany miał prawo, dokonać naprawy swojego pojazdu. Zgodnie bowiem z art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego lub przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poza tym na skutek restytucji auta zostało wykazane, że naprawa uszkodzonego auta nie była nieopłacalna jak twierdzi pozwana. W związku z powyższym najem auta zastępczego nie zwiększył wysokości szkody.

Poza tym zdaniem skarżącej dowolna ocena dowodów polegała na przyjęciu, że wykazano datę rzeczywistego przekazania środków pieniężnych tytułem odszkodowania, zaś pozwana w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 roku deklarowała, że odszkodowanie zostanie wypłacone. Pozwana nie przedstawiła zaś żadnego dowodu dotyczącego faktycznego doręczenia pisma sporządzonego w dniu 4 kwietnia 2014 roku.

Powódka zaznaczyła również, że naprawa pojazdu zajęła 15 dni, tyle samo też dni trwał najem pojazdu. W zaistniałej sytuacji, nawet jeżeli poszkodowany zdecydowałby się uznać, że zaistniała szkoda była szkodą całkowitą, co nie miało miejsca w sprawie niniejszej, to wówczas miałyby on 7 dni na nabycie nowego pojazdu.

Skarżąca powołała się na wytyczne (...) Izby (...), która w dokumencie „Zasady Wynajmu Pojazdu Zastępczego w Ramach Obowiązkowego (...) Odpowiedzialności Cywilnej Posiadaczy (...) Mechanicznych” wskazała, że w przypadku szkody całkowitej przyjmuje się, że zasadny okres zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego wynosi 7 dni od wypłaty odszkodowania, ponieważ stanowi to racjonalny okres na zagospodarowanie środków pieniężnych, zakup i rejestrację nowego pojazdu o zbliżonych parametrach auta, które uległo szkodę całkowitą.

Apelująca podkreśliła, że w niniejszej sprawie w terminie siedmiu dni od wypłaty odszkodowania poszkodowanemu udało się naprawić swój uszkodzony pojazd. W związku z tym w ocenie skarżącej Sąd pierwszej instancji dokonał nieprawidłowej wykładni uznając, że w niniejszej sprawie uszczerbek trwał od momentu zdarzenia do czasu, gdy pozwana wypłaci odszkodowanie, podczas gdy w sprawie niniejszej, nawet uznając, że doszło do szkody całkowitej, uszczerbek majątkowy trwał od momentu zdarzenia wywołującego szkodę do dnia zakończenia naprawy i odbioru pojazdu z warsztatu.

W odpowiedzi na apelację pozwana (...) S.A. w Ł. wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że materiału dowodowego sprawy wynika, iż koszt naprawy pojazdu marki R. o nr rej. (...) pozostawał niewątpliwie wyższy od wartości tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym.

Okoliczność ta, na etapie prowadzonego postępowania likwidacyjnego nie była przedmiotem sporu pomiędzy pozwaną i Z. K., który legitymował się umową cesji wierzytelności zawartą z R. M.. Osoba ta wyraziła zgodę na rozliczenie szkody z dnia 26 marca 2014 roku jako szkody całkowitej domagając się wypłaty odszkodowania odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu R. w stanie nieuszkodzonym i wartością pozostałości.

Pozwana wskazała, że wypłacona kwota 8.000,00 zł odpowiadała różnicy pomiędzy ustaloną przez pozwaną wartością rynkową pojazdu marki R. oraz wartością pozostałości tego pojazdu.

Tak więc, w ocenie pozwanej, jeżeli skarżący niezależnie od obiektywnej kwalifikacji powstałej w jego majątku szkody zdecydował się na przeprowadzenie naprawy należącego do niego pojazdu, to stosownie do treści art. 361 k.c., takie działanie powódki nie może zwiększać zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej.

Zdaniem pozwanej, skoro powódka twierdzi, że naprawa pojazdu marki R. była w tym przypadku ekonomicznie uzasadniona, zaś obiektywnie uzasadniony czas naprawy wynosić miał aż 15 dni, to winna ona tą okoliczność udowodnić. Stanowisko strony pozwanej, zgodnie z którym naprawa pojazdu marki R. była ekonomicznie nieuzasadniona oparte było na stosownej dokumentacji.

Pozwana podkreśliła, że dopiero w apelacji powódka zakwestionowała okoliczność uzyskania odszkodowania w dniu 4 kwietnia 2014 roku, co czyni ten zarzut spóźnionym. Poza tym zarzut ten jest nieudowodniony i podnoszony wyłącznie na potrzeby uzasadnienia aktualnie zmodyfikowanego stanowiska strony powodowej.

Zdaniem pozwanej, nietrafiona pozostaje argumentacja powódki, jakoby pozwana mogła automatycznie korzystać z pojazdu zastępczego jeszcze przez 7 dni po uzyskaniu od pozwanej odszkodowania, w sytuacji, gdy poszkodowany w rzeczywistości w ogóle nie zamierzał zbyć pozostałości swojego pojazdu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany wyroku w postulowanym przez powódkę kierunku.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd odwoławczy rozpoznaje ponownie merytorycznie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej w granicach zakreślonych wniesioną apelacją, co wynika z dyspozycji art. 378 §1 k.p.c.. Wyrok wydany w następstwie rozpoznania apelacji musi opierać się na własnych ustaleniach faktycznych i prawnych Sądu odwoławczego. W pierwszej kolejności określenia wymaga więc podstawa faktyczna żądania, ponieważ dopiero po jej ustaleniu możliwe jest odniesienie się do podstawy prawnej.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy przyjął za własne w przeważającej części ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przede wszystkim, wbrew stanowisku samej skarżącej, Sąd rozpoznający apelację uznał, że szkoda w pojeździe marki R. miała charakter szkody całkowitej. Okoliczność ta wprost wynika z decyzji ubezpieczyciela z dnia 4 kwietnia 2014 roku. Apelująca twierdziła zaś, że doszło do zmiany stanowiska pozwanej w zakresie sposobu rozliczenia szkody. Wskazała, że pozwana godziła się na naprawę pojazdu w warsztacie i wypłaciła odszkodowanie według rzeczywistych kosztów naprawy. Powódka nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na poparcie tych twierdzeń. Sąd dysponując natomiast decyzją z dnia 4 kwietnia 2014 roku nie miał żadnych podstaw aby zakwestionować sposób rozliczenia szkody w pojeździe. W świetle materiału dowodowego sprawy twierdzenia skarżącej okazały się gołosłowne i nie doprowadziły do zmiany ustaleń dokonanych w tym zakresie przez Sąd Rejonowy.

Sąd odwoławczy dokonał jednak odmiennych od Sądu pierwszej instancji ustaleń w zakresie uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego, co w rezultacie dorowadziło do zmiany rozstrzygnięcia w postulowanym przez skarżącą zakresie.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę w wyniku niemożności korzystania przez poszkodowanego z własnego pojazdu, a co za tym idzie wypłacone odszkodowanie powinno rekompensować

całkowicie uszczerbek w majątku poszkodowanego. Stosownie zaś do art. 805 k.c. w zw. z art. 822 k.c. sprawca szkody i strona pozwana zawarła umowę ubezpieczenia OC, której istotą jest zobowiązanie się ubezpieczyciela do zapłaty określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, co obejmuje wszelkie następstwa szkody i związane z nią koszty pozostające w normalnym związku przyczynowym. Przepis art. 16 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o działalności ubezpieczeniowej przewiduje, że postępowanie mające ustalić wysokość i rozmiar szkody przeprowadzane jest przez ubezpieczyciela i opóźnienia w likwidacji szkody obciążają ubezpieczyciela. Oczywiście zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania wynikające ze zdarzenia wywołującego szkodę. Czas przez jaki poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę a koniecznością poniesienia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010 r. V CSK 78/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07 maja 2010 r. I ACa 383/10). Zasada pełnego odszkodowania nie oznacza wszak w tym wypadku, że ubezpieczyciel zobowiązany jest do pokrycia odszkodowania w kwocie dowolnej albowiem ponosi on odpowiedzialność zgodnie z art. 824 § 1 k.c. w granicach odpowiedzialności sprawcy. W postępowaniu likwidacyjnym na poszkodowanym ciąży obowiązek zgłoszenia i udokumentowania szkody na skutek wypadku ubezpieczeniowego. To ubezpieczyciel ma obowiązek udowodnić te fakty, z których wywodzi uprawnienie do wyłączenia bądź ograniczenia odpowiedzialności. Ubezpieczyciel dla udowodnienia zasadności odmowy wypłaty odszkodowania lub jego zmniejszenia musi również udowodnić, że ubezpieczony naruszył swoje obowiązki. Ubezpieczyciel żadnych z tych okoliczności w procesie nie udowodnił, co więcej na etapie postępowania likwidacyjnego przedstawiał całkowicie odmienne przyczyny odmowy wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego niż czynił to w przedmiotowym procesie.

Celem zawartej umowy ubezpieczenia jest zapewnienie ubezpieczonemu ochrony na wypadek wystąpienia określonego w umowie zdarzenia ubezpieczeniowego, w zamian za zapłatę składki. Umowa ubezpieczenia pełni rolę ochronną i z tej przyczyny miarodajne dla wykładni jest stanowisko podmiotu chronionego. Funkcja ochronna umowy ubezpieczenia musi być realna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 r. V CK 481/03). Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na judykant Sądu Najwyższego, który dotyczy właśnie szkody kwalifikowanej jako całkowita. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie III CZP 76/13 odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). W zakres szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym wchodzi koszt najmu pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu. Ustalenie, jakie skutki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym następuje bowiem przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 nie publ., z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 nie publ. oraz z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W świetle zasad doświadczenia życiowego, nabycie nowego pojazdu wymaga podjęcia określonych czynności organizacyjnych w pewnym przedziale czasu przy uwzględnieniu obowiązku poszkodowanego podejmowania czynności zmierzających do zapobieżenia zwiększaniu rozmiaru szkody. Ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych - w tym pochodzących z wypłaty odszkodowania poszkodowanemu obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na zakup nowego pojazdu. Na ustalenie czasu niezbędnego na nabycie pojazdu istotne znaczenie ma data zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody poprzez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Następstwem zdarzenia szkodzącego polegającego na uszkodzeniu lub utracie pojazdu w stopniu faktycznie wyłączającym możliwość jego naprawy jest utrata możliwości korzystania z rzeczy szczególnego rodzaju, która na obecnym etapie rozwoju cywilizacyjnego jest nie tylko podstawowym narzędziem służącym do wykonywania działalności zawodowej albo gospodarczej, ale także służy w życiu codziennym do zaspokajania

elementarnych potrzeb życiowych i społecznych. W konsekwencji, refundacji przez odpowiedzialnego w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej, w granicach określonych art. 361 § 1 k.c., a zatem także ubezpieczyciela na podstawie art. 36 ust. 1 u.o.u.o., powinny podlegać także wydatki poniesione przez poszkodowanego posiadacza pojazdu w okresie, w którym faktycznie nie mógł on korzystać z własnego pojazdu, gdyż są to wydatki celowe i ekonomicznie uzasadnione, o jakich mowa w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11. W odniesieniu do naprawienia szkody poprzez restytucję naturalną przyjmuje się, że jej cechą charakterystyczną, odróżniającą ją od drugiej formy naprawienia szkody przewidzianej w art. 363 § 1 k.c. - poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej - jest to, że zmierza ona do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, podczas gdy rekompensata pieniężna zmierza jedynie do wyrównania szkody rachunkowej w całym majątku. Ze względu jednak na specyficzny rodzaj rzeczy (pojazdu) należącej do poszkodowanego - który w założeniu jest niezbędny do wykonywania działalności zawodowej, gospodarczej lub w życiu codziennym poszkodowanego - naprawienie szkody w formie pieniężnej powinno realizować podobny cel, jak naprawienie szkody w formie restytucji naturalnej, tj. uwzględnić wszystkie negatywne skutki majątkowe braku w majątku poszkodowanego określonego rodzaju rzeczy. Ubocznie dodać należy, iż w wielu systemach prawnych, w tym w systemie niemieckim, do którego nawiązał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, przyjmuje się, że obowiązek zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego dotyczy wydatków poniesionych w okresie niezbędnym do zakupu nowego pojazdu, a nie tylko do chwili wypłaty odszkodowania obejmującego różnicę wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, w wyniku którego doszło do jego uszkodzenia. Niezależnie od sposobu naprawienia szkody przewidzianego w art. 363 § 1 k.c., powinno ono prowadzić do tego, aby poszkodowany był w takiej samej sytuacji majątkowej, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego. W wyroku z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03 (nie publ.) przyjęto, że odszkodowanie może obejmować koszty najmu pojazdu zastępczego, jedynie do chwili zapłaty odszkodowania. Dodać jednak należy, iż przyjęcie wykładni, jak w wyżej powołanym wyroku, prowadziło do istotnego pogorszenia sytuacji prawnej poszkodowanego posiadacza pojazdu, który poniósł tzw. szkodę całkowitą w stosunku do posiadacza pojazdu, którego szkoda podlegałaby naprawieniu poprzez zwrot przez ubezpieczyciela kwoty niezbędnej do dokonania naprawy. W pierwszym przypadku poszkodowany mógłby jedynie żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego tylko do czasu wypłaty odszkodowania, podczas, gdy w drugim przypadku poszkodowany - jak się przyjmuje jednolicie w judykaturze - mógłby domagać się zwrotu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres niezbędny do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, w którym nie mógł on korzystać z uszkodzonego pojazdu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy rację przyznać należy skarżącej, że cały okres, za jaki powódka domagała się zapłaty był okresem ekonomicznie uzasadnionym, pozostającym w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Podkreślić wyraźnie należy, że reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 września 2012 r. I ACa 568/12). W niniejszej sprawie powódka udowodniła te okoliczności, które miała obowiązek udowodnić dla potwierdzenia zasadności swojego żądania, a linii obrony pozwanej nie można uznać za skutecznie niweczającą żądanie wierzyciela.

Z zaprezentowanego przez stronę inicjującą proces materiału dowodowego wynika bowiem, że rzeczywisty czas naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu odpowiada jednocześnie czasowi, w jakim poszkodowany był w stanie nabyć pojazd. Poza tym Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw aby podważyć rzetelność wystawionego przez zakład naprawczy arkusza naprawy pojazdu najemcy, w tym wynikającego z niego czasu naprawy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania zdaniem Sądu Odwoławczego w sytuacji, gdy szkoda likwidowana jest jako szkoda całkowita, a taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, decyzja poszkodowanego o naprawieniu pojazdu nie może mieć wpływu na zwiększenie zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela. Nie może jednak dojść również do sytuacji aby poszkodowany, który poniósł szkodę całkowitą znajdował się w położeniu gorszym niż osoba, która zdecydowała się na likwidację szkody poprzez zapłatę kwoty niezbędnej do naprawy pojazdu.

W okolicznościach niniejszej sprawy należało podzielić więc stanowisko powódki zaprezentowane w drugiej części apelacji, że usprawiedliwiony okres najmu pojazdu zastępczego pokrywa się z czasem przeznaczonym na naprawę pojazdu.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało za zasadny zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 §1 k.p.c. polegający na uznaniu odpowiedzialności ubezpieczyciela w zakresie pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego jedynie do dnia wypłaty odszkodowania.

Skoro czas naprawy wskazany przez powódkę odpowiada czasowi, w jakim poszkodowany nie podejmując decyzji o naprawie byłby w stanie nabyć pojazd, Sąd uznał za słuszne obciążenie pozwanej kosztami najmu pojazdu zastępczego również za okres od czasu wypłaty odszkodowania do dnia zakończenia naprawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec zasadności apelacji konieczne było wydanie orzeczenia reformatoryjnego na podstawie art. 386 §1 k.p.c. o treści jak w pkt I wyroku, co oznacza, że powódce należąca jest dodatkowo kwota 2.066,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2014 roku. Jednocześnie zmianie uległo orzeczenie o kosztach procesu zawarte w pkt III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 §1 k.p.c. w zw. z art. 98 §1 k.p.c. ustalając, że pozwana przegrała proces w całości. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu wynosząca 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł oraz kwota odpowiadająca wynagrodzeniu biegłego w wysokości 1022,40 zł (powódka uiściła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.200,00 zł). Wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalono zgodnie z treścią §6 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 617).

Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia w powyższym zakresie była również zmiana pkt IV wyroku dotyczącego rozstrzygnięcia o kosztach sądowych. Skoro pozwana przegrała niniejszy proces w całości spoczywa na niej obowiązek uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa obejmujących należną opłatę od rozszerzonego powództwa, która wynosi w sumie 222,00 zł (kwotę 100,00 zł uiściła powódka, zaś kwotę 65,06 zł nakazano pobrać od pozwanej w pkt V wyroku Sądu Rejonowego).

Apelacja podlegała oddaleniu jedynie w zakresie kwoty 0,60 zł.

Roszczenie powódki było uzasadnione, co do kwoty 4.428,00 zł, zaś w wyroku pierwszej instancji zasądzono na rzecz powódki kwotę 2.361,60 zł.. Tak więc zasądzić na rzecz powódki należało kwotę 2.066,40 zł, a nie 2.067,00 zł, o co wносиła powódka w apelacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia art. 98 §1 w zw. z art. 108 §1 k.p.c.. Na koszty te złożyła się opłata od apelacji w kwocie 104,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalone na podstawie § 10 ust.1 pkt 1) w zw. z §1 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015 roku poz.1804).

SSO (...)SSO (...)SSR del. (...)